

עפ"ג 61965/12/14 - יוסף פכר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 61965-12-14

לפני: כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

יוסף פכר

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט י' מינטקביץ'), מיום 10/12/14, לפיו הוטל על המערער, בין היתר, עונש מאסר בפועל לתקופה של 21 חודשים.

1. המערער הורשע על פי הודאתו בעבירה של ניסיון התפרצות למקום מגורים וכניסה לישראל שלא כדין. מדובר בעבירות שבוצעו ביום 22/5/14, בשעות הלילה, שעה שהמערער ואחר ניסו להתפרץ לדירה של אחד מתושבי מושב עזריה, ונתפסו לאחר ששוטרים הגיעו למקום. באותה עת, שהה המערער, תושב שטחי הרשות הפלסטינית, בשטחי מדינת ישראל שלא כדין. המערער הנו כבן 25, ובעברו הרשעות קודמות: שתיים מהן בגין כניסה לישראל שלא כדין, עבירת ביטחון בגינה ריצה עונש מאסר, והאחרת בגין הסגת גבול וניסיון גניבה, גם בגינה ריצה מאסר בפועל. לחובת המערער רבץ מאסר מותנה לתקופת חודשיים שהיה בר הפעלה בשעת מתן גזר הדין.

בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש הראוי לעבירת התפרצות לדירת מגורים על כל הכרוך בה, נע בין שנת מאסר בפועל ועד שלוש שנות מאסר בפועל. באשר לעבירת הכניסה לישראל שלא כדין, קבע בית משפט השלום כי מתחם הענישה בגין עבירה זו גמיש, ונע בין ימי מאסר בודדים ועד שמונה חודשי מאסר בפועל. בעניינו של המערער קבע בית משפט קמא את מידת העונש בצידו הבינוני של המתחם, גזר עליו 20 חודשי מאסר בפועל והפעיל את המאסר המותנה לתקופת חודשיים, באופן שחצייה של התקופה יהיה בחופף וחצייה יהיה במצטבר. בנוסף נגזרו על המערער מאסרים מותנים.

2. עיקר טענותיו של ב"כ המערער נוגעות למתחם העונש. נטען כי במקרים אחרים בהם הורשעו נאשמים בעבירות

התפרצות לדירות, כאשר, לעיתים, המעשים היו כרוכים גם בעבירות גניבה, נקבעו מתחמים נמוכים יותר, והובאו דוגמאות למתחמי ענישה שנעו בין מאסר בעבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל. עוד נטען כי שני המקרים עליהם נסמך בית משפט קמא לקביעת המתחם (עפ"ג 40839-04-14 ועפ"ג 1369-02-14), נגעו במקרים קשים יותר, האחד כלל עבירות סמים, והשני עסק בהתפרצות לדירת מגורים וגניבת רכוש, כאשר מדובר היה בפריצה שבוצעה לאור יום, תוך גרם נזק לדלתות הדירה ובנאשם שהכיר את הבית היכרות מוקדמת. בסיכום, כך נטען, יש להפחית מתקופת המאסר שנגזר על המערער, תקופה משמעותית.

3. מנגד, השיבה המדינה כי יש ליתן חשיבות לעברו הפלילי של המערער. נטען כי גזר הדין הולם ומידתי ואין בו סטייה ממדיניות הענישה. המערער נכנס לישראל פעמיים שלא כחוק, הוטלו עליו בגין כך מאסרים בפועל, מאסר מותנה רבץ לפתחו ולמרות זאת לא היה בכך להרתיעו. מתחם הענישה שקבע בית משפט השלום הוא מתחם הולם, כמו גם העונש שהוטל על המערער. בנוסף, באה הפניה לפסקי דין שתמכו, לטענת המדינה, בעונש שנגזר על המערער.

4. עבירת התפרצות לדירת מגורים הנה רעה חולה, הפוגעת באוכלוסייה לאורכה ולרוחבה. חומרתה נובעת, בין היתר, מפוטנציאל ההסלמה הטמון בה בנסיבות של מפגש בין הפורץ לבעל הבית. מדובר בתופעה שכיחה, והפגיעה אותה היא מסבה לנפגעים, הנה בשניים עיקריים: האחד, הנזק לרכוש, והשני, והוא העיקר, הפגיעה בתחושת הביטחון של מי שפרצו לתוך דירתו ועשו בה כבשלהם. על הענישה בגין עבירה זו לשדר מסר שיהא בו משום יכולת הרתעה ממשית. יחד עם זאת יש לציין כי מטבע הדברים מדובר בנסיבות שונות ובמשתנים שונים אותם יש להביא בחשבון בכל מקרה ומקרה. ככלל, ניתן לומר כי מתחם הענישה הראוי בעבירת התפרצות לדירת מגורים נע בטווח מאסר בן מספר חודשים בעבודות שירות ועד שלוש שנות מאסר.

באשר לעבירת השהייה בישראל שלא כדין נקבע בפסק הדין בעניין אלהרוש רע"פ 3677/13, רע"פ 4503/13 ורע"פ 4606/13, כי מתחם העונש ההולם בעבירות שהייה בלתי חוקית, לצרכי פרנסה, שנעברה לראשונה, בהיעדר עבירות נלוות, נע בין עונש מאסר מותנה לבין חמישה חודשי מאסר בפועל (כאשר תקופה זו של חמישה חודשי מאסר תכלול הן את המאסר המותנה והן את המאסר בפועל). כן נקבע מתחם לעניין קנס כספי שינוע עד 2,000 ₪. בעניינו אנו, מדובר בכניסה לשטחי ישראל של מי שלא נכנס לצרכי פרנסה אלא לשם ביצוע עבירה, כאשר בעברו עבירות רלבנטיות. בנסיבות אלה, המתחם הראוי לעבירת השהייה שלא כדין נע בין שלושה ועד תשעה חודשי מאסר בפועל. הסנגור הפנה בטיעונו לפסק הדין בע"פ (ירושלים) 24997-04-14 ולמתחם אשר נקבע שם באשר לעבירת ניסיון התפרצות. ראשית, יוער כי בית המשפט, במסגרת פסק הדין האמור, סבר כי יתכן שראוי היה לקבוע מתחם גבוה ממה שנקבע באותו עניין על ידי בית משפט השלום (חמישה עד שנים עשר חודשי מאסר בפועל) (ר' סעיפים 42 ו- 43 לפסק הדין). שנית, ובעיקר, מן הראוי לקבוע בגין עבירת ניסיון התפרצות או עבירת התפרצות מתחם רחב יותר, שכן מדובר בעבירה שבמהותה מצריכה קביעת מנעד רחב יותר, כפי שנקבע על ידנו כמפורט לעיל.

אמנם המערער הורשע בעבירת ניסיון פריצה, אולם העבירה לא הושלמה אך בשל התקרבותם של שוטרים למקום. לצד זאת יש לזקוף לחובת המערער את עובדת שהייתו שלא כדין בתחום מדינת ישראל, שעה שהשהייה נועדה לביצוע עבירה. כאשר מצרפים לכך את עברו של המערער, עבר הכולל שתי הרשעות בגין כניסה לישראל שלא כדין ועבירת רכוש, והעובדה שמאסר מותנה שהיה מוטל לפתחו לא היה בו כדי להרתיעו, גם אם העונש שהוטל עליו אינו קל, לא מצאנו כי יש מקום להתערב, כערכאת ערעור, בעונש שנגזר עליו.

5. לפיכך הערעור נדחה.

ניתן היום, כ' בשבט, תשע"ה, 15 בפברואר 2015, במעמד ב"כ המערער, ב"כ המשיבה והמערער עצמו.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט